

NADZÓR NAD RYNKIEM FINANSOWYM W POLSCE A OCHRONA KONSUMENTA

Izabela Kudlak

Koło Naukowe Zarządzania i Marketingu, Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej
w Lublinie

Streszczenie

Celem niniejszego artykułu jest analiza nadzoru nad rynkiem finansowym w Polsce, porównanie możliwych koncepcji oraz odniesienie ich do ochrony konsumenta. Autor postanowił za pomocą przeglądu literatury i aktów prawnych przeanalizować stwierdzenie, że nadzór nad rynkiem finansowym w Polsce jest koncepcją odpowiednią, nie wymagającą zmian, która zapewnia konsumentom odpowiednią ochronę.

Słowa kluczowe: nadzór, rynki finansowe, ochrona konsumenta, Polska.

JEL Class: D18, D53.

WPROWADZENIE

Nadzór nad rynkiem finansowym to sprawowanie kontroli, obserwacja i weryfikacja danych wpływających z rynku finansowego dotyczącego danego Państwa. W Polsce obejmuje on, zgodnie z ustawą z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, między innymi nadzór bankowy, nadzór emerytalny, nadzór ubezpieczeniowy, nadzór nad rynkiem kapitałowym, nadzór nad instytucjami płatniczymi, biurami usług płatniczych, instytucjami pieniądza elektronicznego, oddziałami zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, nadzór uzupełniający oraz nadzór nad spółdzielczymi kasami oszczędnościowo-kredytowymi i Krajową Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową [Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r..., art. 1].

Zgodnie z art. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, celem nadzoru jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania tego rynku, jego stabilności, bezpieczeństwa oraz przejrzystości, zaufania do rynku finansowego, a także zapewnienie ochrony interesów uczestników tego rynku również poprzez rzetelną informację dotyczącą funkcjonowania rynku, przez realizację celów określonych w szczególności w ustawach [Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r..., art. 2].

1. NADZÓR NAD RYNKIEM FINANSOWYM W POLSCE

Dawniej nadzór ten sprawowany był przez wyspecjalizowane w określonych dziedzinach organy, między innymi Komisję Nadzoru Bankowego, Urząd Nadzoru nad Funduszami Emerytalnymi, Komisje Papierów Wartościowych i Giełd, Państwowy Urząd Nadzoru Ubezpieczeń czy odpowiednich ministrów lub prezesów. Proces integracji poszczególnych organów rozpoczął się w 2002 roku i przyczynił się do powstania w 2006 roku Komisji Nadzoru Finansowego jako centralnego organu administracji rządowej sprawującego nadzór nad rynkiem finansowym w Polsce. Warto jednak podkreślić, że KNF nie jest jedynym organem właściwym w zakresie nadzoru rynku finansowego, który może sprawować swoje władztwo ze skutkami prawnymi na terytorium RP. Z uwagi na członkostwo Polski w UE aktualne są również kompetencje organów tworzących Europejski System Nadzoru Finansowego [Wierzbowski i in. (red.) 2014, art. 2–4].

Aktualnie w skład Komisji Nadzoru Finansowego wchodzi przewodniczący KNF, dwóch zastępców przewodniczącego KNF oraz kilku pozostałych członków. Są nimi Minister właściwy do spraw instytucji finansowych lub jego przedstawiciel, Minister właściwy do spraw gospodarki lub jego przedstawiciel, Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego lub jego przedstawiciel, Prezes Narodowego Banku Polskiego lub delegowany przez niego członek zarządu Narodowego Banku Polskiego i przedstawiciel Prezydenta Rzeczypos-

spolitej Polskiej. Dodatkowymi członkami są Przedstawiciel Prezesa Rady Ministrów, Przedstawiciel Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Przedstawiciel Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Przedstawiciel ministra – członka Rady Ministrów właściwego do spraw koordynowania działalności służb specjalnych. Nadzór nad działalnością KNF sprawuje Prezes Rady Ministrów [www4].

2. FUNKCJE KOMISJI NADZORU FINANSOWEGO

Podstawowym zadaniem Komisji Nadzoru Finansowego jest sprawowanie nadzoru nad rynkiem finansowym, a więc poszczególnymi sektorami, za które jest ona odpowiedzialna. Ponadto ustawodawca zobowiązał KNF do stosowania wszelkich pozostałych instrumentów – władczych i niewładczych – które służyć mają prawidłowemu funkcjonowaniu rynku finansowego [Wierzbowski i in. (red.) 2014, art. 2–4]. W piśmiennictwie podkreśla się, że w ramach tego zadania KNF ma informować podległe podmioty między innymi o przysługujących im prawach i obowiązkach, które wynikają z wykładni prawa ich dotyczącego. Dzięki realizacji tego zadania podmioty nadzorowane czują się pewniej i stabilniej, a co za tym idzie cały obrót jest bezpieczniejszy.

Kolejnym zadaniem KNF, określonym w art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, jest „podejmowanie działań mających na celu rozwój rynku finansowego i jego konkurencyjności” [Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r...]. Przez rozwój rynku należy rozumieć wpływ na podmioty nadzorowane i zachęcanie ich do działania na korzyść społeczeństwa, natomiast konkurencyjność najlepiej widoczna jest w przypadku funduszy emerytalnych i ubezpieczeniowych. Tutaj działalność KNF skupia się na badaniu i analizie rynku, podawaniu zgromadzonych danych do publicznej wiadomości oraz rekomendacjach skierowanych do podmiotów, które komisja nadzoruje.

Następnie ustawa wymienia „podejmowanie działań edukacyjnych i informacyjnych w zakresie funkcjonowania rynku finansowego, jego zagrożeń oraz podmiotów na nim funkcjonujących w celu ochrony uzasadnionych interesów uczestników rynku finansowego, w szczególności poprzez nieodpłatne publikowanie – w formie i czasie przez siebie określonym – ostrzeżeń i komunikatów w publicznym radiu i telewizji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji” [Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r...]. Warto zauważyć, że KNF wykonuje te zadania w formach niewładczych, jednak są one wymienione w ustawie, aby uchronić organ przed zarzutem niegospodarności przy wykorzystywaniu środków finansowych. Działania edukacyjne i informacyjne prof. dr hab. Marek Wierzbowski, dr Ludwik Sobolewski i dr hab. Paweł Wajda podzielili przy uwzględnieniu dwóch istotnych zjawisk na rynku finansowym. Jako pierwsze można wyróżnić te, które umożliwiają zrozumienie pro-

cesów zachodzących na rynku poprzez kampanie informacyjne, działalność publicystyczną i szkoleniową. Można tu również wyróżnić ostrzeżenia i komunikaty publikowane w publicznym radiu i telewizji. Są one potrzebne, ponieważ rynek nieustannie się rozwija i pojawiają się nowe, skomplikowane usługi finansowe, które mogą być trudne do zrozumienia przez społeczeństwo. Jako drugie można wymienić asymetrię informacyjną jaka występuje pomiędzy emitentami lub instytucjami finansowymi a klientami i inwestorami. Dostarczenie informacji jest obowiązkiem tych pierwszych, ale aby przekaz miał sens musi być odpowiednio zrozumiany przez drugą stronę. Tu pojawia się rola KNF jako dodatkowego źródła informacji i wiedzy dla klientów i inwestorów [Wierzbowski i in. (red.) 2014, art. 2–4].

W dalszej kolejności ustawodawca wskazuje udział w przygotowywaniu projektów aktów prawnych w zakresie nadzoru nad rynkiem finansowym. Przez udział można rozumieć zarówno proponowanie własnych aktów prawnych lub opiniowanie już powstałych dokumentów. Ponadto art. 7 ust. 3 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym stanowi, że KNF „może występować do właściwych organów z wnioskami o wydanie lub zmianę przepisów wykonawczych przewidzianych przepisami ustaw” [Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r...]. Należy zauważyć również, że „W wyroku (z 14.10.2009 r., KP 4/09, OTK-A 2009, Nr 9, poz. 134) TK precyzuje, że szczególnie istotna jest rola opinii będących »elementem konstytucyjnie określonego trybu ustawodawczego«. W przypadku jedynie ustawowego umocowania kompetencji opiniodawczych pominięcie uzyskania opinii » może wiązać się z niekonstytucyjnością z uwagi na inne wzorce konstytucyjne, trzeba to jednak wykazać«. Powyższe oznacza, że pominięcie KNF w toku prac legislacyjnych dotyczących projektu aktu prawnego odnoszącego się do nadzoru nad rynkiem finansowym nie musi bezwzględnie implikować niekonstytucyjności przyjętych przepisów. Niezależnie od tego można dopatrywać się podstaw do odpowiedzialności służbowej pracowników organu, który zaniedbał obowiązku zasięgnięcia opinii, oraz odpowiedzialności politycznej kierownika tego organu” [Wierzbowski i in. (red.) 2014].

Kolejnym zadaniem KNF jest „stwarzanie możliwości polubownego i pojednawczego rozstrzygania sporów między uczestnikami rynku finansowego, w szczególności sporów wynikających ze stosunków umownych między podmiotami podlegającymi nadzorowi Komisji a odbiorcami usług świadczonych przez te podmioty [Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r..., art. 4]”. Realizacja tego zadania możliwa jest dzięki art. 18 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, który mówi, że „przy Komisji tworzy się sąd polubowny, którego celem jest rozpatrywanie sporów między uczestnikami rynku finansowego, w szczególności sporów wynikających ze stosunków umownych między podmiotami podlegającymi nadzorowi Komisji a odbiorcami usług świadczonych przez te podmioty [Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r..., art. 18]”.

Ostatnim zadaniem Komisji jest wykonywanie innych zadań określonych ustawami. Zadanie to nie jest określone ściśle, jak poprzednie, jednak jest swego rodzaju zabezpieczeniem ustawodawcy, by w razie intensywnego rozwoju rynku finansowego nie trzeba było zmieniać przepisów dotyczących zadań KNF, a jedynie w nowo powstałej ustawie zaznaczyć, że dane zadanie powierza się tej Komisji.

3. MODELE NADZORU NAD RYKIEM FINANSOWYM

Nadzór nad rynkiem finansowym w Polsce jest modelem zintegrowanym, w którym instytucją kontrolującą jest KNF. Jak uważa Lesław Góral „cechą charakterystyczną dla polskiego modelu nadzoru jest bowiem [...] daleko idące uwrażliwienie na koncepcje polityczne, które zazwyczaj niewiele mają wspólnego z celami nadzoru a także istotą rynku finansowego i umożliwić mogą wykorzystywanie Komisji Nadzoru Finansowego jako narzędzia realizowania polityki finansowej rządu. Dlatego też obowiązujący w Polsce model nadzoru określić należałoby jako scentralizowany model nadzoru jednoinstancyjnego nie respektujący w pełni cech nadzoru zintegrowanego [Góral 2009: 92]”. Jeśli więc nie jest to koncepcja idealna warto przeanalizować inne możliwe rozwiązania.

Należy zauważyć, że sposoby organizacji nadzoru nad systemem finansowym trzeba podzielić na dwa kryteria. Pierwsze z nich dotyczy zakresu integracji nadzoru nad poszczególnymi segmentami systemu finansowego, gdzie można wyróżnić dwa modele. Nadzór sektorowy wychodzi z założenia, że istnieją odrębne instytucje, które skupiają się na kontroli nad poszczególnymi segmentami rynku, a nadzór bankowy pełni tutaj zazwyczaj bank centralny, natomiast w przypadku nadzoru zintegrowanego nadzór ten skupia się na całkowitym lub częściowym połączeniu funkcji nadzorczych w rękach jednej nadrzędnej instytucji.

Drugie kryterium uwzględnia stopień zaangażowania banku centralnego w nadzór bankowy czy też szerzej, nadzór finansowy. Tutaj można wyróżnić trzy sytuacje, bank centralny odpowiada tylko za nadzór bankowy lub Bank Centralny odpowiada za nadzór finansowy czy też bank centralny nie angażuje się w nadzór finansowy.

Warto wspomnieć również o podejściu funkcjonalnym, nazywanym „Twin Peaks”, które zakłada, że utworzone są dwie odrębne instytucje nadzorcze odpowiedzialne za różne aspekty nadzoru finansowego. Taki wariant ma miejsce w Holandii. Jedna z instytucji odpowiada za nadzór ostrożnościowy nad wszystkimi instytucjami finansowymi, zwykle jest to bank centralny, natomiast druga kontroluje prawne aspekty operacji finansowych i odpowiada za ochronę konsumentów [Góral 2009: 89–92].

4. MODELOWE KONCEPCJE NADZORU

Literatura przedmiotu nie wskazuje koncepcji idealnej, ponieważ każde z państw znajduje się w innej sytuacji i wymaga użycia innych środków. Dlatego też nie można powiedzieć że którekolwiek z rozwiązań jest najbardziej korzystne. Dla każdego z modeli można jedynie przytoczyć argumenty przemawiające „za” lub „przeciw” danej koncepcji. Wybór należy tu do poszczególnych państw, które muszą uwzględnić między innymi czynniki takie jak poziom rozwoju ekonomicznego kraju, jego rozmiar i strukturę rynku finansowego, możliwe koszty działalności instytucji nadzorczych czy czynniki polityczne i historyczne.

Jako argumenty przemawiające za włączeniem Banku Centralnego w nadzór finansowy można uznać zbieżność celów działania, którymi jest stabilność systemu finansowego, możliwość przepływu informacji, uniknięcie wykonywania niektórych zadań wielokrotnie przez różne podmioty czy chociażby wieloletnią tradycję wspierania systemu. Wielu autorów podkreśla wręcz konieczność angażowania Banków Centralnych do nadzoru bankowego.

L. Mayer w 1999 roku, ówczesny członek Zarządu Rezerwy Federalnej USA, uznał nawet, że separacja nadzoru bankowego od banku centralnego jest niebezpieczna, a kraje, które wprowadziły nadzór zintegrowany poza bankiem centralnym, popełniły błąd [Mayer 1999]. Dzięki korzyściom jakie daje ten wariant większość państw Unii Europejskiej zdecydowało się zaangażować Banki Centralne w nadzór finansowy, ponieważ kryzysy sektora bankowego dają bardzo dotkliwe skutki dla gospodarki. W piśmiennictwie wskazuje się, że koszty kryzysów finansowych są około cztery razy wyższe niż wahań cyklicznych [Maciejczyk, *Usługi...*]. Warto zauważyć, że nadzór makroostrożnościowy nie może prawidłowo funkcjonować bez zależności z nadzorem w skali mikro, a jednocześnie nadzór mikroostrożnościowy nie może skutecznie spełniać swojej funkcji bez odpowiedniego uwzględnienia sytuacji w skali makro.

Najwięcej problemów zdaje się sprawiać regulacja dotycząca nadzoru bankowego, a zaraz za nim kwestia obrotu instrumentami finansowymi i nadzoru emerytalnego oraz ubezpieczeniowego. Jak uważają Patryk Słowik i Jakub Styczński [2019] „rynek pośrednictwa usług finansowych jest pełen patologii”. Mają tu na myśli bardzo często wpływające braki w nadzorze nad tym sektorem. Jako przykłady można wymienić polislokaty, ubezpieczeniowe fundusze kapitałowe, ubezpieczenia sprzętu elektronicznego czy kredyty frankowe. Wszystkie te formy reklamowane były przez pośredników jako bezpieczne i wartościowe. Jednak brakiem w nadzorze było niedoinformowanie konsumentów o ryzyku, które ze sobą niosą, czego skutkiem była spora grupa osób, która wiele straciła, niektórzy nawet cały dorobek swojego życia. Natomiast jeśli chodzi o rozważania dotyczące nadzoru bankowego warto przytoczyć problematykę

związaną z działalnością parabanków i głośną aferą Amber Gold. Jak zauważa Maciej Strączyński, problem zaczął się już podczas procesu rejestracji spółki, gdyż sąd rejestrowy nie miał możliwości sprawdzenia karalności ubiegającego się o rejestrację. Następnie winą obarczono sądy karne za nie egzekwowanie kar w trybie natychmiastowym. Po niecałym roku działalności spółki KNF informowało, że Amber Gold nie posiada ich zezwolenia na prowadzenie czynności bankowych, a w szczególności na przyjmowanie wkładów pieniężnych w celu obciążania ich ryzykiem jednak powstawanie i rozrost piramid finansowych trwał nadal. Skutkiem tych działań był kryzys, a wielu ludzi straciło oszczędności życia [Słowik i Styczyński, 2019].

5. OCHRONA KONSUMENTA

Zgodnie z artykułem 22¹ Kodeksu cywilnego, konsumentem jest osoba fizyczna dokonująca z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową [Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r...]. Przykładami konsumentów są więc między innymi klienci banków zakładający konta osobiste, lokaty lub korzystający z kart kredytowych.

Ochrona konsumenta jest trzecim najważniejszym zadaniem nadzoru finansowego, zaraz po nadzorach mikro i makroostrożnościowych. Ochrona ta polega przede wszystkim na zapewnieniu stabilności systemu finansowego dla jego uczestników. Odnosi się to głównie do praktyk, które są stosowane przez podmioty finansowe. W Polsce Komisja Nadzoru Finansowego upewnia się między innymi czy podmioty rynku finansowego nie prowadzą niedozwolonych działań, czy działają etycznie, jak również czy informują swoich klientów o ryzyku, jakie ponoszą i kosztach obsługi. Dodatkowo KNF sprawdza czy kontrolowane podmioty działają zgodnie z obowiązującymi przepisami, zwłaszcza czy przestrzegają narzuconych na nie wymogów ujawniania różnych informacji [Hryckiewicz i Pawłowska 2013: 7–8].

Warto również wspomnieć w tym miejscu o kompetencjach dwóch istotnych organów, jakimi są UOKiK oraz KNF. Do kompetencji UOKiK w ramach ochrony konsumentów należą między innymi prowadzenie postępowań w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, prowadzenie postępowań w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, przekazywanie ostrzeżeń konsumenckich, wyrażanie istotnego poglądu w sprawie, wykorzystywanie instytucji tajemniczego klienta, w celu zyskania dowodów w prowadzonym postępowaniu, prowadzenie postępowań w sprawach ogólnego bezpieczeństwa produktów, monitorowanie systemu nadzoru rynku oraz zarządzanie systemem monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych [www6]. Uprawnienia KNF w dziedzinie ochrony konsumentów to między innymi: wyda-

wanie zezwoleń na działalność instytucji finansowych, stosowanie środków nadzoru takich jak kary finansowe czy cofanie zezwolenia na prowadzenie działalności przez instytucję finansową. KNF może również analizować raporty, prowadzić kontrole oraz wydać zalecenia, rekomendacje i wytyczne [www3].

PODSUMOWANIE

Podsumowując przeanalizowane zagadnienia należy uznać, że obowiązujące prawo stara się niwelować negatywne skutki zaistniałych kryzysów oraz zapobiegać możliwym przyszłym kryzysom. Duży wpływ na sytuację, jaka ma miejsce w Polsce, mają dekrety i rozporządzenia Unii Europejskiej dotyczące szeroko pojętego nadzoru. Można tu przytoczyć na przykład Dyrektywę 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami z dnia 3 czerwca 2003 r. (Dz.Urz. UE. L Nr 235, s. 10). Nie sposób pominąć w tym miejscu ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym, która jest odpowiedzią na kryzys, jaki miał miejsce między innymi w związku z niedokładnie uregulowaną działalnością parabanków. Jak mówi artykuł pierwszy „Nadzór makroostrożnościowy [...] obejmuje identyfikację, ocenę i monitorowanie ryzyka systemowego powstającego w systemie finansowym lub jego otoczeniu oraz działanie na rzecz wyeliminowania lub ograniczania tego ryzyka z wykorzystaniem instrumentów makroostrożnościowych, a jego celem [...] jest w szczególności wzmacnianie odporności systemu finansowego na wypadek materializacji ryzyka systemowego i wspieranie przez to długookresowego, zrównoważonego wzrostu gospodarczego kraju [Ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r..., art. 1].

Stwierdzenie postawione na początku artykułu należy uznać za częściowo błędne. Ustawodawstwo Polskie wymaga zmian skupiających się przede wszystkim na postawieniu w centrum nadzoru bankowego Banku Centralnego oraz sprawdzeniu bezpieczeństwa i efektywności oferowanych przez banki usług wykorzystujących coraz częściej zaawansowane systemy płatności i rozrachunku. Nie można też pominąć dodatkowego zabezpieczenia systemu ubezpieczeniowego i emerytalnego, tak by skutecznie łagodzić niepokoje społeczne związane ze zmianami, które miały miejsce w ostatnich latach. Konsumenci mimo coraz większej świadomości wciąż wiedzą zbyt mało i mimo ochrony ze strony państwa dalej narażeni są na działania nieuczciwych instytucji finansowych.

BIBLIOGRAFIA

- Instytucjonalna organizacja nadzoru finansowego w krajach Unii Europejskiej*, NBP, Departament systemu finansowego, Warszawa 6 listopada 2009 r.
- Góral L., 2009, *Studia Prawno-Ekonomiczne*, t. LXXX.
- Hryckiewicz A., Pawłowska M., 2013, *Czy nowy nadzór spełni swoje zadanie? Zmiany w nadzorze finansowym w Europie oraz ich konsekwencje dla Polski*, Zeszyt nr 289, Warszawa.
- Maciejczyk I., *Usługi banków inwestycyjnych i komercyjnych*, Wykład IV – Nadzór finansowy.
- Mayer L., 1999, *An Agenda for Bank Supervision and Regulation*, Remarks Before the Institute of International Bankers.
- Słowik P., Styczyński J., 2019, *Dystrybucja ubezpieczeń: drobne korekty nie zlikwidują patologii*, „Dziennik Gazeta Prawna”, nr 243 (27.03.2019).
- Strączyński M., 2012, „IUSTITIA” 2012, nr 3.
- Wierzbowski M., Sobolewski L., Wajda P. (red.), 2014, *Ustawa o nadzorze nad rynkiem finansowym. Komentarz, fragment: Prawo rynku kapitałowego. Komentarz*.
- Ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym.
- Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym.
- Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym.
- Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, Dz.U. 2018.0.1025.
- www1 <http://isap.sejm.gov.pl/> [dostęp: 27.03.2019].
- www2 <https://legalis.pl/> [dostęp: 27.03.2019].
- www3 https://www.knf.gov.pl/dla_konsumenta/Ochrona_klienta_na_rynku_uslug_financeowych/KNF [dostęp: 13.06.2019].
- www4 https://www.knf.gov.pl/o_nas/komisja [dostęp: 27.03.2019].
- www5 <http://www.nbp.pl/> [dostęp: 27.03.2019].
- www6 https://www.uokik.gov.pl/kompetencje_prezesa_uokik.php#faq3470 [dostęp: 13.06.2019]

SUPERVISION OF THE FINANCIAL MARKET IN POLAND VERSUS PROTECTION OF CONSUMERS

Abstract

The purpose of this article is to analyze the supervision of the financial market in Poland, comparison of possible concepts and reference this supervision to consumer protection. The author decided to analyze the statement that supervision of the financial market in Poland is a concept that is adequate and does not require changes. The author wants to check if existing supervision provides consumers with adequate protection. To do so author has analyzed the subject literature and legal acts.

Keywords: supervision, financial market, consumer protection, Poland.

Przyjęto/Accepted: 15.06.2019
Opublikowano/Published: 30.06.2019